

Katechetický **VĚSTNÍK**

č. 5 Školní rok 2001/2002 – leden

Drazí,

na začátku roku slavíme slavnost Panny Marie, Matky Boží. Liturgie je ještě prodchnuta vděčností za výměnu vánočních darů mezi nebem a zemí. Byzantský ritus to vyjadřuje těmito slovy: „Co ti můžeme nabídnout, Kriste, za to, že ses stal člověkem na této zemi? Všechno tvorstvo ti nese nějaký dar na znamení své vděčnosti: andělé svůj zpěv, nebesa svou hvězdu, země svou jeskyni, pastviny své jesle. A my lidé? My ti přinášíme Pannu, která se stala tvou Matkou.“

Ano, lidstvo dalo Pánu to nejkrásnější z celého stvoření: Pannu Marii. A Boží Syn? Pán Ježíš nám ji vrátil v závěru svého vykupitelského díla: „Hle, tvá matka!“

Budme vděční Pánu za tento Dar. Budme za něj vděční zvláště my, katecheté. Protože při našem poslání nám stále hrozí, že budeme vyučovat nějakou suchou nauku, nějakou pravdu, která je mrtvá. Taková pravda ovšem nemůže mít matku. Kdežto kde je přítomná Panna Maria, tam je Matka, a s ní i Život a Pravda. Ta Pravda s velkým P, která má moc přinášet spásu.

Do nového roku 2002 Vám žehná

Váš + Jaroslav Škarvada

VZDĚLÁVÁME SE

Věřím: svatou církev obecnou

Víra v církev? Věříme přece v něco, co nevidíme, říká list Židům (*Žid 11,1*), a církev se přitom jeví jako viditelná. Navíc věřit ve „svatou“ církev, když je téměř na každém kroku vidět „nesvatost“ jejích členů? Věřit v „jednu“ (jak uvádí delší Credo) církev, když se jich za církev prohlašuje dnes už hezká řádka? Tento článek víry se zdá být na první pohled plný rozporů, a proto je třeba si k němu opravdu říct aspoň to základní.

Prvním, co se muselo vyjasnit už na začátku církve, byl problém, jak rozlišit víru v Boha Otce, Syna a Ducha Svatého od víry v církev. Protože se má za to, že víra v Boha a víra v církev opravdu není úplně totéž. A tak se to ve starých vyznáních víry rozlišovalo přidáním a nebo ubráním předložky „v“. Tedy: „věřím v Boha Otce“ a „věřím církev“. Latinsky apoštolské vyznání zní: „Credo **in** Spiritum sanctum, sanctam Ecclesiam...“, a nicejsko-cařihradské: „Et unam sanctam catholicam et apostolicam ecclesiam“. Takže se obojí vyhýbá slovu „věřit v církev“. Za domácí úkol vypátrejme, jak to je v českém znění Kréda!

Přesto však je třeba „věřit“ církev, i když je viditelná, protože ji tvoří i neviditelné společenství svatých, zemřelých v očistci a hlavně jednota s Hlavou – Ježíšem. Když totiž lidé potkávali viditel-

Obsah čísla 5/2001-02

Téma:

Věřím CírkevVzděláváme se:

Věřím ... (J. Kaňa)

- Inspirace pro katechezi:
 - Metody k hl. tématu
 - Metody k lit. roku
- Test znalostí:
Věřím v Církev
- Příběhy o cestě k Bohu
Thomas Merton
- Pedagogické okénko:
Učení nazpaměť

Přílohy:

- Kartičky pro chytré hlavičky:
SZ: Námán Syrský,
Jonáš
NZ: Marie Magdalena,
Vdova z Naimu
- Luštěnky a prac. listy:
 - Vlastnosti církve
 - Don Bosco
 - Klanění mudrců
- Pro mše s dětmi:
2. až 5. neděle
v mezidobí, 1. postní

ného Ježíše, museli vyznat, že v něho „věří“, protože to byl zároveň neviditelný pravý Bůh. Obdobně je tedy nutno „věřit církev“.

Apoštolské vyznání uvádí jen dvě vlastnosti církve: svatost a obecnost (katolicitu). Celkem se však tradičně uvádějí čtyři, tedy kromě svatosti a obecnosti ještě apoštolskost a jednota. Stručně si je vysvětlíme.

Svatost zde neznamena vlastnost ani morálně vzorný život křesťanů, ale poukaz na to, že církev nepatří lidem, ale Bohu Svatému skrze Ježíše – hlavu církve. Takže lidé si nemohou církev přivlastnit, založit, vládnout jí. Dále musí věřit, že i když se zlo a hřích šíří často i v církvi, zvítězí vždy to, co je Boží, svaté. Vyznáváme také, že církev se liší od všech jiných lidských společností něčím, co lidé nemohou nikdy sami vytvořit, totiž skutečným a pravým společenstvím se zemřelými a oslavenými skrze Ježíše Krista. Proto církev není nikdy pozemským „spolkem zahrádkářů“, jak ji kdosi hanlivě označil, i když je to těžko tomu, kdo nevěří, vyvracet. A k tomu je potřeba dodat, že církev je „svátost“, jak říká Druhý vatikánský koncil. To znamená, jednoduše řečeno, že vidíme jedno a věříme i druhé: jako lidé viděli člověka Ježíše a vyznávali v něm Božího Syna, a nebo jako při udělování svátostí vidíme gesto, ale věříme v neviditelný účinek Boží milosti. Boží působení ve svátostech – a stejně tak v církvi – se proto nedá přímo dokázat, to se dá opravdu jen věřit a dokázat jen nepřímo z účinků.

Církev **obecná**, neboli katolická, je výrazem církve otevřené všem. Její srdce, stejně jako srdce Ježíšovo, je otevřeno dobrým i zlým, malým i velkým, věřícím i hledajícím. Církev není sekta (sektu tvoří většinou výběr), ale má spíš charakter rodiny. Přátele si můžeme vybrat, ale rodiče, sourozence a další příbuzné si nevybereme. To je na vůli Boží. Církev je tedy takovou velmi pestrá rodinou. Nesmíme proto ostatní křesťany dělit na přátele a na ty, se kterými se nebavíme. Musíme se učit všechny chápat jako svou rodinu. Nechat se povzbudit od lepších, pomoci těm slabším. Když nám tedy někdo vyčte, že do kostela chodí i ti, co kradou a pomlouvají, můžeme s klidem říct, že i oni tam mají své místo. Přece i Je-

žíšovi vytýkali, že sedí u stolu s hříšníky. Církev se nemusí slabých lidí bát. Nemusí se bát, že by kvůli nim přišla o svatost nebo o kvalitu. Raději musí vydržet kritiku, že není vzorná, než aby kvůli svému perfektnímu „image“ vyplivla hříšníky a nechala si jen ukázkové křesťany.

Další dvě vlastnosti jen stručně. **Jedna** je církev proto, že je jeden Pán, jedna víra a jeden křest. Ježíš Kristus není rozdělený, proto má jen jedno duchovní tělo, to je církev. Takže mystická – neviditelná církev je jedna jediná. Navenek, historicky se církevní společenství rozdělilo. Hlavním kritériem jednoty, jak připomněl II. vatikánský koncil, je vyznávání jedné víry, jedné svátosti a jednoho pastýřského vedení. Co se týká jiných společenství křesťanů, která třeba nemají jeden z těchto prvků jednoty, tam věříme v jednotu s nimi zejména na základě jednoho křtu a současně také s pokorou vyznáváme viditelné rozdělení.

To, že je církev **apoštolská**, se nejčastěji vysvětlovalo jako nepřerušená posloupnost víry, svátostí a pastýřského vedení od apoštolů až do dneška. Toto je však jen jedna linka: řekněme ta vodorovná – historická – od apoštolů po nás. Ale apoštolskost má také ještě jinou důležitou linku:

nazvěme ji kolmou. To znamená, že tato posloupnost provazuje i dnešní křesťany navzájem. Pochopte na příkladu: když se v první církvi platně svěcený biskup rozhodl v nějaké pravdě víry jít svou vlastní cestou, tak jej společenství ostatních biskupů vyloučilo z církve (ex-komunikovalo). To se stalo například cařihradskému patriarchovi Nestorovi v 5. stol., když tvrdil, že Panna Maria nebyla Matkou Boha, ale jen člověka Krista. I když byl Nestorius svěcen v apoštolské linii, vypadl z linie „kolmé“, tedy z linie momentálního společenství biskupů, tj. církve. To se může stát i dnes: kdyby některý biskup tvrdil, že je platně vysvěcen v té „vodorovné“ linii, ale odmítal by tvořit společenství s papežem a ostatními biskupy, vypadl by z apoštolskosti církve a církev by rozděloval. Obdobně to platí o každém pokřtěném, který by spoléhal na to, že přijal platný křest děděný už od apoštolů, ale odmítal by společenství víry, svátostí a pastýřského vedení s dnešní církví.

Církev je velké tajemství, stále neobjevený poklad, naše Matka, krásná zvláštní krásou.

Připravuje P. Jiří Kaňa

INSPIRACE PRO KATECHEZI

K tématu: Věřím v Církev

Pomůcky: červená látka, papírová kolečka, kolečka se jmény nebo obrázky apoštolů, větší svíce a malé kelímkové svíčky.

Uvedení do tématu: V dnešní hodině dáme pokud možno lavice k sobě a vytvoříme stůl, kolem kterého se posadíme. Na stůl prostřeme červenou látku, uprostřed zapálíme svíci. (Vytvoříme sestavu, která je téměř stejná jako ta, kterou jsme vytvářeli při probírání tématu Vyznání víry. Dnes se ale nebudeme tolik zaměřovat na víru, ale na společenství víry – církev.) Vzpomenou si děti, kdy už jsme takto začínali hodinu? Co si pamatují?

1. téma: Vlastnosti církve

- Každému dítěti dáme 3 až 4 papírová kolečka (asi 8 cm v průměru). Na jedno každý napíše své jméno, na další jméno člověka, od kterého se dozvěděl o Ježíši (a pak i případně jméno toho, kdo předal víru jemu), na další kolečko jméno některého světce, ke kterému má vztah. Katecheta má ještě další prázdná kolečka a také 12 koleček se jmény apoštolů (případně nalepenými obrázky – viz např. Duha 97/18).
- Mluvíme s dětmi o tom, jak Ježíš hlásal radostnou zvěst a shromáždil kolem sebe učedníky, ze kterých vyvolil 12 apoštolů. (Dokážeme je společně vyjmenovat?) Pak kolem svíce vytvoříme kruh z koleček se jmény apoštolů. Diskutujeme dále s dětmi o tom, jak apoštolové po seslání Ducha svatého naplňovali Ježíšův misionářský příkaz a šířili evangelium. Známe jméno někoho, koho zasáhlo hlásání apoštolů a uvěřil v Ježíše? Doplníme tato jména na další kolečka a položíme je za jména apoštolů.
- Pak můžeme připomenout světce, jejichž jména děti napsaly – zaměříme se zejména na okamžik obrácení, setkání s evangeliem. Jestliže dokonce známe jméno člověka, který světcovi předal víru (Jan Bosco – matka Markéta, Augustin – matka Monika), napíšeme i jeho jméno na kolečko a položíme před jméno světce (tedy blíže ke svíci).
- Potom na ubrus pokládáme jména těch, kteří předali víru nám, a můžeme k tomu i něco říct: za jakých okolností to bylo, jak jsme to prožívali, co bylo pro nás rozhodující. Osobní svědectví

katechety bude jistě velice cenné. A nakonec, jako vnější okruh, položíme kolečka se svými jmény.

- Vedeme pak s dětmi rozhovor: co jsme to tady společně vytvořili? Co to je? Jestliže jsme na začátku hodiny **neuvedli, o čem budeme mluvit** (což doporučuji), nebývá obvykle prvním slovem církve. Děti často říkají: společenství. Toho můžeme využít a ptát se dál: Jaké je toto společenství? Hledáme další a další označení a vlastnosti tohoto společenství. Jestliže děti samy nenavrhnou přívlastky patřící k církvi, můžeme se ptát: Kdo je středem tohoto společenství? Mohlo by se toto společenství označit jako apoštolské? A proč? Mohlo by se nazývat svaté? A proč? (KKC 823-827 – středem tohoto společenství je Kristus, on ji posvěcuje.) Je toto společenství jen pro některé lidi? Jsou z tohoto společenství někteří lidé předem vyloučeni? (KKC 831 – toto společenství je pro všechny lidi, je všeobecné – *slovo bude asi nutno vysvětlit.*) Nakonec shrneme: toto společenství označujeme jedním slovem – **církev**. Proto také říkáme, že církev je **jedna, svatá, všeobecná a apoštolská**.
- Ptáme se dětí: Proč jsme vytvořili toto znázornění církve na látce červené barvy? Co nebo koho nám připomíná? Návrhy dětí shrneme, případně doplníme: Červená barva nám jednak připomíná Ježíšovu krev prolitou na kříži – vždyť tímto sebeobětováním se církev zrodila (KKC 766). Ale červená barva je také barvou Ducha Svatého a Duch Svatý je zdrojem života církve, její duší.

Dynamika a závěr: Rozdáme dětem kelímkové svíčky. Máme-li jich dostatek, zapálíme od velké svíce symbolizující Ježíše nejprve 12 malých svíček, které položíme ke kolečkům apoštolů. Od těchto 12 svíček apoštolů pak zapalujeme další a další okruhy až ke svému vlastnímu jménu.

Máme-li omezený počet svíček, zapálí každé dítě jen jednu svíci a položí ji k apoštolům. Společně pak děkujeme Ježíši za povolání a vyslání apoštolů. Pak přesuneme svíce ke světcům a děkujeme za jejich svědectví života. Pak k těm, kdo nám předali víru a děkujeme za ně. Nakonec položíme svíce ke kolečku se svým jménem a děkujeme za dar víry a za poslání hlásat dál radostnou zvěst.

2. téma – poslání církve

Uvedení do tématu: Děti si nakreslí schematickou postavu člověka. Vyberou si tři části těla (hlava, oči, ruka, noha, ústa, uši, srdce, ...) a k postavě pak připíšou, co se touto částí těla může dělat, k čemu je potřebná.

Také na tabuli namalujeme schematickou postavu člověka. Děti pak čtou ze svých papírů jednotlivé části těla, které vybraly, a katecheta píše na tabuli k postavě, k čemu tato část těla slouží, co se s ní může dělat. Pak návrhy podtrhujeme barevnou křídou: modře tu činnost, která slouží hlavně člověku samotnému; červeně tu, která pomáhá nebo něco dává i jeho okolí. (Např. rukou si podávám jídlo do úst – podtrhnu modře, rukou se rozdělím – podtrhnu červeně, uchem naslouchám druhému – podtrhnu červeně).

Téma: Přečteme si úryvek z Pavlova listu: 1 Kor 12,12-27. Pak s dětmi postupně probíráme jednotlivé činnosti těla, které navrhly a máme je na tabuli, a pokoušíme se je převádět na „tělo Církve“. Tedy: kdo je v církvi rukou, která pomáhá, a jak? Kdo je v naší farnosti takovou rukou? Jak můžeme být uchem, které naslouchá? Kdo může být ústy, která mluví? ...

Jestliže návrhů bylo příliš mnoho a diskuse by trvala neúměrně dlouho, rozdělíme dětem jednotlivé činnosti a děti je samostatně převádějí. Své závěry pak přečtou. Diskutujeme: jsou činnosti, které jsou potřebné pro život těla? Co by mohlo být dýcháním? Co tlukotem srdce? Jsou činnosti, které slouží a jsou potřebné i pro okolí „těla“? Jak je církev vykonává?

Shrneme: co pro nás znamená Pavlovo přirovnání církve jako jednoho těla? Co z toho vyplývá pro mne osobně? Co z toho vyplývá pro můj vztah k bratrům a sestrám v církvi?

Dynamika: Sedneme si do kruhu, každý si v duchu vybere některou činnost (domluvíme se, jestli budeme vybírat z těch, které jsou napsány na tabuli, nebo i z jiných). Pak žáci postupně po řadě pantomimicky činnost předvádějí, ostatní hádají, o co šlo. Která pantomima byla nejnáročnější? Která nejzáhlednější? Která nejtíživější?

Domácí úkol: Děti si vyberou tu část těla, kterou by si přáli být v těle církve (ke které mají schopnosti a možnosti, ke které se cítí povoláni) a doma napíší, čím by si přáli být a proč.

Závěr: Zazpíváme si píseň Všichni jsme jedno tělo (zpěvník Koinonia č. 116).

Připravila H. Baránková, Metylovice

TEST ZNALOSTÍ: VĚŘÍM V CÍRKEV

- Kterou událostí se církev viditelně zrodila?**
 - a) bitvou na Bílé hoře
 - b) narozením Ježíše Krista
 - c) sesláním Ducha Svatého
- Kdo poprvé definoval církev jako „Tělo Kristovo“?**
 - a) sv. Petr
 - b) sv. Jan
 - c) sv. Pavel
- Kdo je hlavou „Těla církve“?**
 - a) Ježíš Kristus
 - b) koncil
 - c) Panna Maria
- Co člověku umožní stát se součástí církve?**
 - a) písemná přihláška
 - b) víra a křest
 - c) pohřeb z kostela
- Různost služeb a úkolů v církvi přirovnává sv. Pavel**
 - a) k lidskému tělu a jeho částem
 - b) k vojsku a vojenským hodnostem
 - c) k rozkvetlé louce
- Dary Ducha Svatého, které přímo či nepřímo slouží k užtku církve, nazýváme**
 - a) charta
 - b) charita
 - c) charizmata
- Slovo „katolická“ znamená**
 - a) výběrová
 - b) všeobecná
 - c) pravá
- Způsob řízení církve je**
 - a) liberální
 - b) demokratický
 - c) hierarchický
- Církev má čtyři základní vlastnosti:**
 - a) zbožnost, chudobu, mírnost, neměnnost
 - b) jednotu, svatost, všeobecnost, apoštolskost
 - c) šetrnost, prozíravost, početnost, vážnost
- Která světová náboženství věří v jednoho Boha?**
 - a) židovství, křesťanství, islám
 - b) konfucianismus, hinduismus
 - c) šintoismus, animismus

PŘÍBĚHY O CESTĚ K BOHU

❖ Thomas Merton

Narodil se r. 1915 v malé pyrenejské vesnici ve Francii nedaleko španělských hranic. Jeho otec byl Novozélandčan skotského původu, matka Američanka. Oba rodiče byli umělci – malíři.

Malý Thomas vyrůstal bez náboženské výchovy, ačkoliv byl na otcovo přání pokřtěn v anglikánské církvi. Matka se domnívala, že bude nejlépe nechat dítě vyrůstat svobodně bez jakékoliv náboženské výchovy, aby si později samo utvořilo nějaký názor.

Před svým obrácením ke katolicismu přezkoumal Merton různé filozofické směry a názory na život. Nejdříve byl ateistou, pak sympatizoval s komunismem, později se pokoušel vrátit k náboženství svého dětství – neurčitému protestantismu. Nic z toho ho však neuspokojovalo. Sám píše: „Základem mé konverze bylo jednoduše toto: připustil jsem, že Bůh existuje a že je pramenem každé skutečnosti, ba dokonce že Bůh je sama Skutečnost, Pravda a Život.“

Merton hodně cestoval. Nějakou dobu pobýval také v Římě. Často navštěvoval křesťanské chrámy, ale ne ze zbožnosti, nýbrž proto, že jeho umělecká duše byla fascinována starými byzantskými mozaikami. Aniž si to uvědomoval, ukazovaly mu tyto mozaiky postupně obraz Ježíše Krista – Boha, který se z lásky k lidem stal člověkem. K jeho „římskému období“ se vztahuje tato zvláštní příhoda, kterou popsal:

„Byl jsem ve svém pokoji. Byla noc. Měl jsem rozsvíceno. Najednou se mi zdálo, že můj otec, který byl už více než rok mrtev, je tam se mnou. Pocit jeho přítomnosti byl živý, skutečný a děsivý. Bylo to, jako kdyby se dotýkal mého ramene nebo jako by se mnou hovořil. Trvalo to jen okamžik, ale v té chvíli jsem byl bezprostředně omráčen náhlým a hlubokým pohledem do ubohosti a zkaženosti mé vlastní duše. Ve svém nitru jsem byl proniknut světlem, které mě donutilo uvědomit si něco z podmínek, ve kterých jsem tehdy byl... Má duše si přála utéct, osvobodit se a setřást ze sebe to všechno, a to s takovou silou a naléhavostí, jakou jsem dosud nepoznal. A tenkrát jsem se myslím poprvé v životě začal skutečně modlit: ne rty, ne rozumem a představivostí, ale modlil jsem se z hloubi své bytosti k Bohu, kterého jsem nikdy nepoznal. Prosil jsem, aby mi podal ruku v mých temnotách a pomohl mi osvobodit se od tisíce hrozných věcí, které držely moji vůli v otroctví. Přitom jsem si poplákal, a to mi prospělo. Chvíli jsem myslel na svého otce, i když jsem ztratil ten živý pocit jeho přítomnosti v pokoji. Mluvil jsem k němu a k Bohu, jako by otec byl nějakým prostředníkem... Důsledkem bylo jakési osobní spojení beze slov s vnitřním světlem, které vycházelo od Boha a osvětlovalo situaci mé duše, i když jsem si tenkrát ani nebyl jistý, zda mám duši...“

Před touto událostí jsem se nikdy nemodlil v kostelích, které jsem navštěvoval. Následujícího rána jsem v jarním slunci stoupal na opuštěný Aventin (v Římě). Moje duše byla zlomena zkušeností, očištěná, plná bolestí, ale čistá jako operačním nožem otevřený vřed... Šel jsem k dominikánům do kostela sv. Sabiny. Tam došlo k rozhodnému zážitku, k něčemu, co se rovnalo kapitulaci, vzdání se, konverzi. Vždyť jsem vešel do kostela úmyslně a za tím účelem, abych poklekl a pomodlil se k Bohu. Obvykle jsem v těchto chrámech nikdy neklekal. Nyní jsem však použil svěcenou vodu u dveří a šel rovnou k oltární mřížce. Poklekl jsem a pomalu se modlil Otčenáš s veškerou vírou, která ve mně byla... Zdá se mi skoro neuvěřitelné, že jsem neudělal nic víc. Pak jsem vyšel ven s pocitem, že jsem se znovu narodil. Posadil jsem se venku na slunci, vychutnával radost ze svého vnitřního pokoje a v mysli jsem uvažoval o tom, jak se můj život začíná měnit a stává se lepším.“

Později napsal: „Moje konverze však stále pokračuje. Konverze je cosi, co trvá celý život. Problém křesťanského života se nevyřeší jen křtem. Posvěcující milost, která nás uschopňuje „žít v Kristu“, je vkladem, který musíme rozvíjet a zvelebovat. Musíme stále hlouběji vnikat do Kristova života a podrobovat se přetvářející síle jeho milosti.“

Thomas Merton se stal známým na celém světě svým vlastním životopisem *Hora sedmi stupňů* (1948). Jeho další knihy a články o duchovním životě čtou i mnozí nevěřící. Stal se trapistickým mnichem a žil v klášteře, pouze někdy cestoval a přednášel. Například podnikl studijní cestu na Dálný východ. Navštívil některé buddhistické kláštery, setkal se s dalajlámou a přednášel o duchovním životě křesťanů. Zemřel v roce 1968.

Podle knihy: Š. Senčík, SJ: O těch, čo hľadali a našli Boha. Dobrá kniha, Trnava 1993

Otázky:

Může umění a krása přivádět člověka k myšlenkám na Boha? Je pravda, že konverze trvá celý život? Potřebuje konverzi i ten, kdo byl pokřtěn už jako dítě?

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

- ☼ **Správné řešení testu:** 1c, 2c, 3a, 4b, 5a, 6c, 7b, 8c, 9b, 10a.
- ☼ **Církev je (čtyři základní vlastnosti):** jedna, svatá, všeobecná, apoštolská.
- ☼ **Klanění tří mudrců:** chybné předměty: budík, deštník, auto, mobil, dudlík, láhev s dudlíkem, globus, mléko, bible (kniha s křížem), dupačky, ruksak, křeslo.

PEDAGOGICKÉ OKÉNKO

Učení nazpaměť

„Se skličenu mysli otevřel katechismus právě u dnešního cvičení a krátce dále četl hlasitě otázky:

Které jsou dobré skutky?

– Dobré skutky jsou skutky, které s vůlí Boží se srovnávají a s pomocí milosti Boží s úmyslem bohudobým konají.

Kolikeré jsou skutky milosrdenství?

– Dvojí, tělesné a duševní.

Které tělesné skutky milosrdenství doporučují se zvláště v Písmě svatém?

– V Písmě svatém doporučují se zvláště tyto tělesné skutky milosrdenství: za první hladové krmiti, za druhé žíznivé napájeti, za třetí...

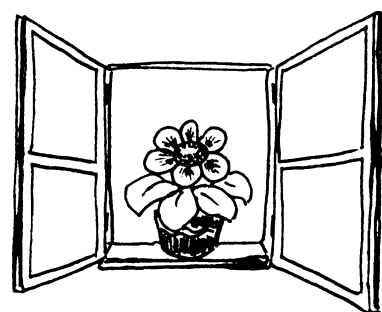
No tak! pomyslel si náhle Bělohřívek, takové hromadě pitomostí se mají školáci učit! Nač je to? Aby se tím řídili? Kdyby byli nechali Bělohřívkovi na starosti, aby vynalezl skutky křesťanského milosrdenství, byly by ty skutky mnohem praktičtější...“

Úsměvný příběh o nezbedném Bělohřívkovi zachycený v díle flámského spisovatele Ernesta Claese „Veselí občané sicehnutí“ dává nahlédnout do duše školáka, pro nějž je katechismus černou můrou: „biflování“, učení nazpaměť celých pasáží, kterým pořádně nerozumí. A přísný katecheta, který každou chybu trestá rákoskou...

„Ještě že tento zvláštní způsob výuky už skončil,“ říkáme si. Nelze sice popřít, že by katechismus ve výstižných otázkách a stručných odpovědích neobsahoval základní pravdy víry, na druhé straně proč by se měly děti nutit, aby se učily něco, čemu nerozumí. A tak se dnes bohužel setkáváme s opačným problémem.

Nedávno přišli snoubenci se žádostí o církevní sňatek. „Vytasili“ se s potvrzením o křtu i o biřmování, potvrdili, že chodili celou školu i do náboženství. Tak jsem se domníval, že to bude snadná práce. Když jsem jim během přípravy položil záludnou otázku, kolik je přikázání Desatera, nenechali se zaskočit a po společné krátké domluvě se shodli, že „tak pět až sedm“. Jelikož podobně odhadovali počet svátostí, musel jsem jim konečné číslo prozradit. Pak si už „hravě“ vzpomněli alespoň na dvě: křest a pohřeb!?! A to byli, prosím, lidé „dospělí ve víře“. Bohužel tato zkušenost není ojedinělá. Ne nadarmo se říká, že největším nepřítelem katolické církve je náboženská nevzdělanost katolíků.

Paměť neslouží jen k zapamatování si látky, která se bude příští hodinu zkoušet, a poté může být místo uvolněno k dalším informacím. Už samotná náplň katechezí je „pamětí církve“. To, co o Bohu víme, se již víc než 2000 let předává. V katechismu je sepsána paměť církve za dobu její existence. Jako křesťané bychom si měli osvojit alespoň základní duchovní poklad, který shrnuje elementární pravdy víry a spirituální dědictví. Tak jako se člověk musí naučit zpaměti slovní zásobu

nějakého jazyka, aby v něm dokázal komunikovat, podobně je pro křesťana důležité orientovat se v „jazyku víry“, aby mohl podle víry žít.

Není nutné, aby křesťan znal z paměti celé Písmo, ale spíš je důležité se v něm orientovat, popřípadě si osvojit některé důležité pasáže. Podobně není důležité umět z paměti citovat články katechismu (ačkoli se to nezakazuje), nicméně znát základní pravdy je nezbytné.

Na čem má tedy katecheta trvat? Co uložit do paměti? Alespoň několik základních bodů pro inspiraci:

- 1 Znamení kříže
- 2 Základní modlitby (Otče náš, Zdrávas Maria, Anděle Boží, Sláva Otci...)
- 3 Vyznání víry
- 4 Desatero
- 5 Šest základních pravd víry
- 6 Blahoslavenství
- 7 Svátosti
- 8 Mešní modlitby
- 9 dále nějaké ranní a večerní modlitby, krátký úsek z evangelia, část žalmu, křesťanské písně apod. Podněty najdete na prvních stranách Kancionálu.

Na závěr bych chtěl připomenout, že tyto texty a pravdy nemají být pouze naučeny, ale asimilovány, tj. pochopeny, aby se staly vodítkem osobního života.

Připravuje P. Mgr. Petr Šíkula

„Cvičení paměti představuje už od počátku křesťanství podstatnou složku výchovy víry. Aby se nepodlehlo riziku mechanického memorování, je třeba, aby pamětné vyučování bylo harmonicky spojeno s dalšími různými formami vyučování, jako jsou spontánní reakce a úvaha, význam dialogu a mlčení, ústního sdělování a písemného projevu.“

Všeobecné direktorium pro katechizaci, 1997

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

- ☺ Katecheta se ptá dětí: „Jak se jmenovali první lidé?“ Ozve se jeden žáček s pohotovou odpovědí: „Opice“.
- ☺ „Děti, řekněte mi, jak nazýváme Ježíšovy nejbližší přátele?“ Prvňáček Pét'a: „Učebnice“.

H. Hochmutová, Rožmitál pod Třemšínem

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno,
tel. 05-4323 5030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.bрно@biskupstvi.cz.

www.biskupstvi.cz/kc

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Redakce: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Miroslav Šudoma. Ilustrace: Iva Fukalová.

Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

Objednávky a změny adres hlaste svému Diecéznímu katechetickému centru

(podle příslušnosti k diecézi).

Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 7. 12. 2001.

VLASTNOSTI CÍRKVE

Pán Ježíš založil církev, aby byla otevřená pro všechny lidi a v každé době přinášela radostnou zvěst: Bůh nás má rád. Bůh se stal v Ježíši Kristu člověkem, zvítězil nad smrtí a hříchem a chce dát věčný život každému, kdo po něm touží.

Nicejsko-cařihradské vyznání víry uvádí čtyři základní vlastnosti církve. Znáš je?

Nejprve vylušti pomocná slova a pak doplň podle čísel písmena do tajenky.

jméno současného papeže

8	1	11
---	---	----

13	1	19	6	10
----	---	----	---	----

biskupský kostel

9	1	17	6	5	14	2	10	1
---	---	----	---	---	----	---	----	---

kdo řídí diecézi

3	7	15	9	18	13
---	---	----	---	----	----

český význam latinského „pater“

12	17	6	4
----	----	---	---

úzký pruh látky, který nosí kněží při liturgii

16	17	12	10	1
----	----	----	----	---

CÍRKEV má čtyři základní vlastnosti. JE ...

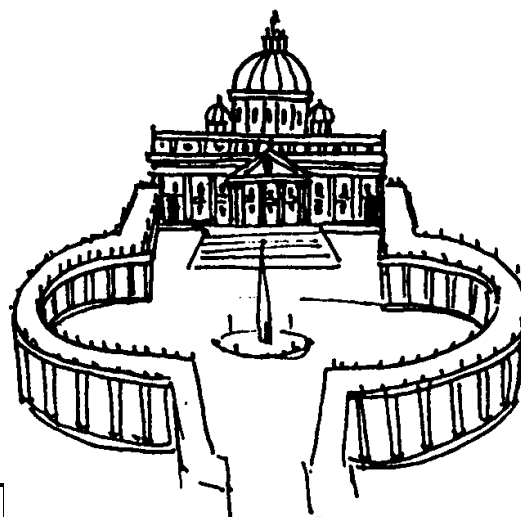
8	6	5	11	1
---	---	---	----	---

15	19	1	17	2
----	----	---	----	---

19	16	6	12	3	6	4	11	2
----	----	---	----	---	---	---	----	---

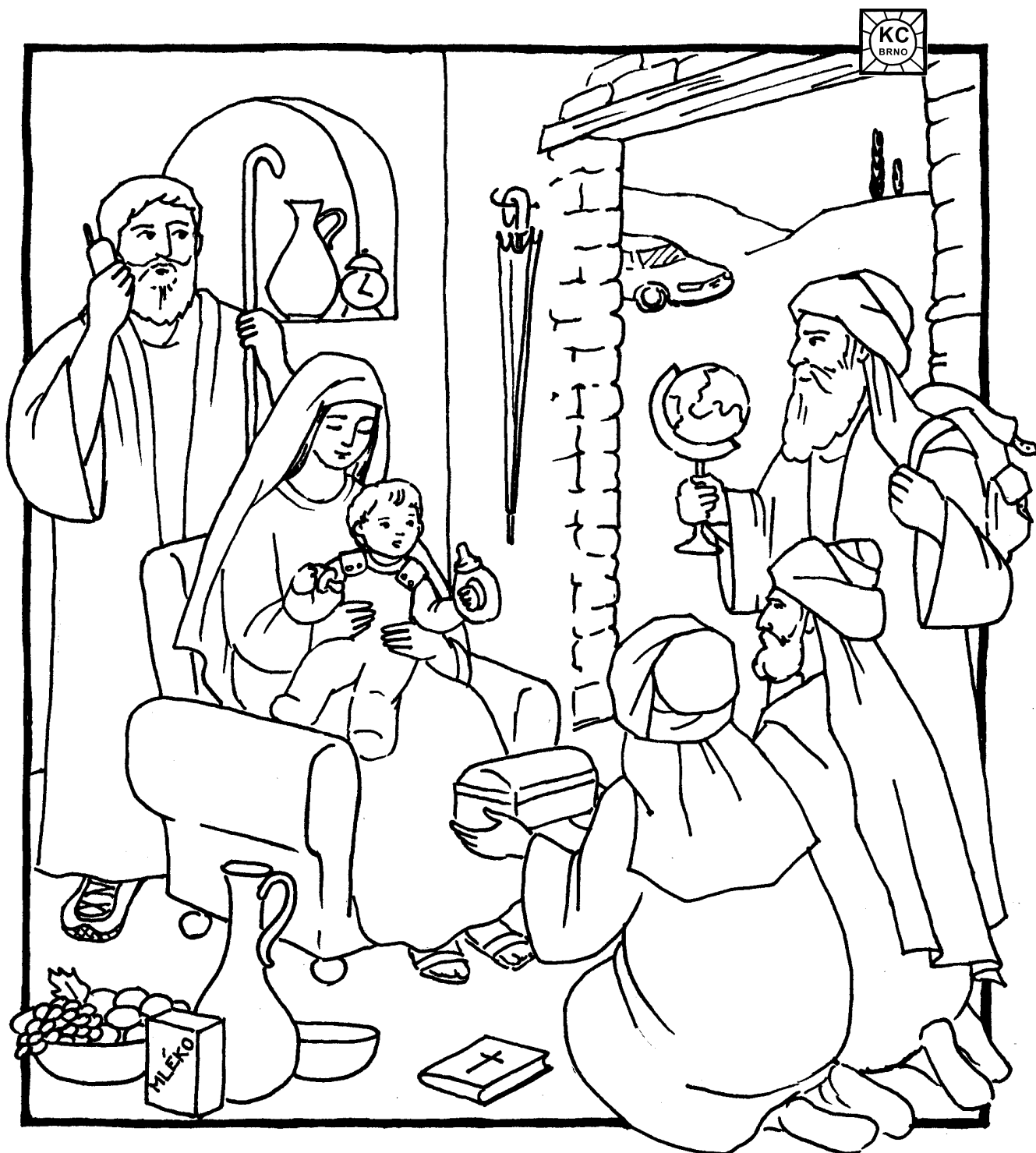
1	13	12	16	17	12	10	15	9	2
---	----	----	----	----	----	----	----	---	---

KLANĚNÍ MUDRCŮ

Svatý Matouš popisuje ve 2. kapitole svého evangelia, jak se Ježíšovi přišli poklonit mudrci z východu. Tuto událost slavíme každoročně o svátku Zjevení Páně. Bůh se totiž ukázal – zjevil – jako slíbený Zachránce, který se narodil nejen pro vyvolený národ, ale pro všechny lidi na celém světě.

Na našem obrázku jsou však věci, o kterých sv. Matouš nic nepíše a které v té době ani nemohly existovat. Poznáš je?

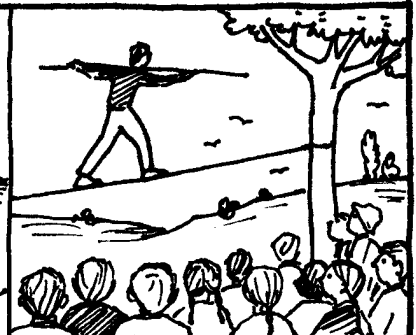
DON BOSCO

Jan Bosco se narodil se r. 1815 ve vsi blízko Turína. Jeho rodina byla chudá. Ve 2 letech mu zemřel otec, vychovávala ho matka Markéta.

V 9 letech měl zvláštní sen, který předurčil celou jeho životní cestu. Dostal v něm radu, jak přivede chlapce k lepšímu životu.

Naučil se různé akrobatické a kouzelnické kousky, které předváděl klukům ve vsi. Místo vstupného chtěl, aby se s ním pomodlili.

Nevlastní bratr Antonín ho neměl rád. Kvůli klidu v domě souhlasila matka s Jeníkovým odchodem z domova.

Do školy musel chodit pěšky denně až 20 km. Na jídlo a byt si musel sám vydělat.

Roku 1841 se stal knězem. Zvolil si své životní heslo.

Do sakristie přišel chlapec Bartolomeo Garelli, který se ani neuměl modlit. Don Bosco ho s láskou přijal.

Bartolomeo pak přivedl další kluky. Brzy se u dona Bosca scházeli hoši z celého okolí, především chudí a sirotci.

Dílo dona Bosca na záchranu chlapců začalo v jedné kůlně a postupně se rozrůstalo. Kluci u něho měli domov, školu i práci. Učil je různým řemeslům.

V „Oratoři svatého Františka Saleského“ se často děly podivuhodné věci! Don Bosco říkával: „Důvěřujte Panně Marii a uvidíte zázraky!“

Přicházeli mu spolupracovníci. Založil kongregaci salesiánů.

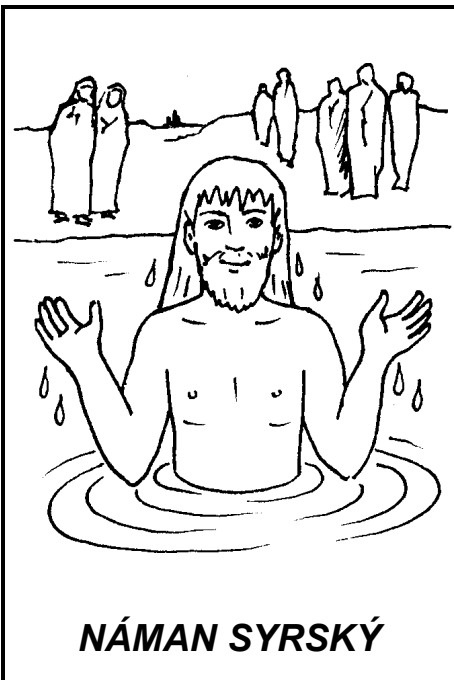
Za pomoci Marie Mazarellové, která se věnovala podobným způsobem dívkám, založil Dcery Panny Marie Pomocnice.

Později poslal první salesiány jako misionáře do světa – nejdříve do Jižní Ameriky.

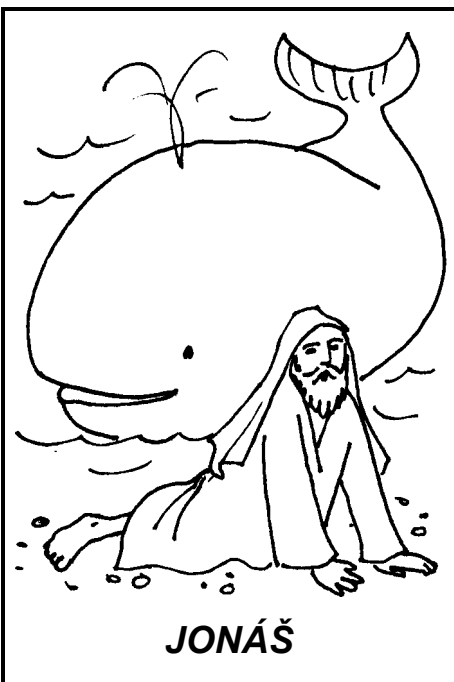
Zemřel 31. ledna 1888 v Turíně. Je zde pochován v bazilice, kterou začal stavět pouze s několika soldi v kapse.

29.
Byl velitelem vojska
syrského krále.
Na vrcholu slávy ho postihlo
malomocenství.
Izraelská dívka, která sloužila
v jeho domě,
mu poradila, aby se obrátil
na proroka Ezechiele.
Ezechiel mu vzkázal,
aby se třikrát ponořil
do Jordánu.
Pak byl velitel uzdraven.
Poprosil Ezechiela
o trochu izraelské hlíny,
a chtěl sloužit jen Hospodinu.

29.
Nejdříve byla hříšnicí.
Ježíš z ní vyhnal
sedm zlých duchů.
Spolu s dalšími ženami
pak doprovázela Ježíše
a dvanáct apoštolů.
Byla při Ježíšově ukřižování
i pohřbu.
V neděli poté
šla s dalšími ženami
pomazat jeho tělo mastmi.
Hrob byl prázdný.
Jako první se setkala
se vzkříšeným Ježíšem.
Běžela oznámit, co se stalo.

30.
Řadí se mezi malé proroky.
Bůh ho poslal do Ninive.
Měl tam kázat,
aby se lidé obrátili a žili lépe.
On chtěl před tímto
Božím úkolem uplout na lodi.
Spolkla ho však velká ryba
a byl v jejích útrobách tři dny.
Teprve pak šel
na Hospodinův rozkaz
kázat do Ninive.
A Bůh Ninivany zachránil.
Příběh o tomto prorokovi
a rybě ukazuje symbolicky
velké Boží milosrdenství.

30.
Byla vdovou.
Neměla nikoho,
než jednoho jediného syna,
který se o ni staral.
Syn však onemocněl
a zemřel.
Když šel pohřební průvod
s mrtvolou chlapce městem,
potkali Ježíše.
Ježíš viděl smutek této ženy.
Přistoupil k nosítkám a řekl:
„Mládenče, pravím ti, vstaň.“
A chlapec vstal.
Všichni žasli a chválili Boha!
Udalo se to v městě Naim.

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

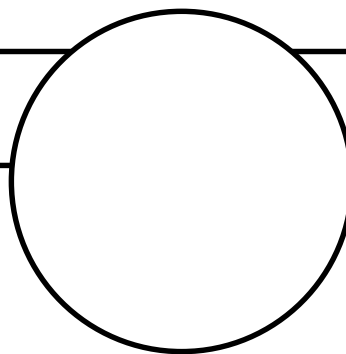
KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

Podněty ke mši svaté pro rodiče s dětmi

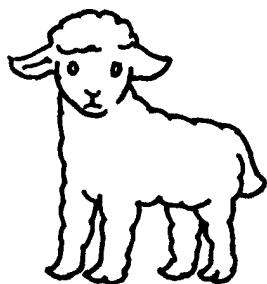

**Náměty k promluvám
s využitím předmětů všedního dne**
podle W. Hoffsümmerra

2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Jan 1,29-34 (A)

Téma: Ježíš – Boží beránek

Předmět: Beránek (figurka z betléma nebo pečený jako o Velikonocích)

Beránek
je symbolem
Pána Ježíše.

Krátká úvaha předem: Jan svědčí o tom, že Ježíš je Boží Syn. Ježíš je nositelem Ducha (= holubice) a osvobozuje od hříchu (= beránek).

Námět k promluvě: Dnes máme zvláštní „předmět“, není tak úplně obyčejný jako obvykle. Ale v kostele se s ním setkáváme velmi často, proto bude dobré u něj zůstat a nevymýšlet nic jiného: beránek. Kněz buď přinese beránka jako figurku z betléma, nebo to může být beránek piškotový jako o Velikonocích (snad by stačila i forma), nebo může využít zobrazení beránka, které obvykle bývá někde v kostele.

Jaké vlastnosti má beránek? Nechá se vést pastýřem, je skromný – stačí mu trocha trávy, je trpělivý, poslušný, bezelstný. Jako žádné jiné zvíře se nebrání tomu, kdo ho vede na zabití.

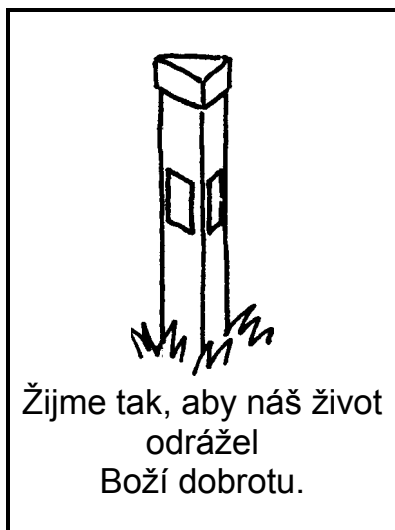
Co nám připomíná beránek z dějin izraelského národa? Krev beránka zachránila Izraelity při vyjití z egyptského zajetí. Na památku toho slaví židé Paschu. Beránky lidé přinášeli odedávna Hospodinu jako oběť na odpuštění hříchů (*např. Gn 4,4, Lv 3,7*). A prorok Izaiáš předpovídal o Mesiášovi: „Neotevřel svá ústa, jako beránek vedený k zabití“ (*Iz 53,7*). To bylo ve Starém Zákoně.

Dnes jsme slyšeli v evangeliu, že Jan Křtitel ukazuje na Ježíše: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ – To znamená: Ježíš je beránek, kterého nedávají lidé Bohu, ale naopak ho Bůh dává lidem. Jeho oběť přinese lidem skutečné odpuštění hříchů.

Ted' už všichni chápeme, co znamená slovo beránek: ochotu k oběti, ke zřeknutí se něčeho pro druhé.

Víte, jak můžeme Pánu Ježíši pomáhat v přemáhání zla, pokušení a hříchu, které je kolem nás? Když budeme přijímat těžkosti, když budeme dělat své povinnosti, i když se nám zrovna nechce, když si něco odepřeme a dáme to druhým... Vzpomeňme si přitom na Pána Ježíše, který pro nás trpěl jako nevinný „beránek“.

Úkol: Zjistit, kdy při mši svaté slyšíme slova: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“

3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 4,12-23 (A)

Téma: *Povolání rybářů*

Předmět: *Odrazové sklíčko*

Krátká úvaha předem: Ježíš přináší světlo dvojím způsobem: zvěstuje radostnou zvěst o Bohu a uzdravuje nemocné. Volí si učedníky a vyzývá k obrácení.

Námět k promluvě: Kněz se ptá dětí, zda už někdy jely potmě – třeba s tatínkem autem. Jak bylo vidět na cestu? Jak se poznalo, kudy vede silnice? Co pomohlo rozeznat cyklistu? Je to malý předmět, nad kterým se dnes zamyslíme: odrazové sklíčko. Napohled vypadá jako obyčejné sklo, ale když na ně ve tmě posvítí světlo, sklíčko se jakoby rozzáří a pomáhá ukázat směr.

Děti mohou jmenovat, kde všude odrazové sklíčko bývá (na patníku, na autě, na kole, na jakémkoliv vozidle, na aktovce...).

O čem jsme slyšeli v dnešním evangeliu? Ježíš začíná své veřejné působení. Začíná ho v Galileji – to byla pro Izraelity pohanská země. Písmo říká: „Lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo.“ Tím světlem byl Pán Ježíš – slíbený Mesiáš a Vykupitel. A potom jsme slyšeli o tom, jak si Ježíš vybral první apoštoly – rybáře Šimona Petra, jeho bratra Ondřeje, a o kus dál pak Zebedeovy syny Jakuba a Jana. Ježíš chtěl, aby i oni mohli být později světlem pro druhé. A k tomu Ježíš povolává i nás.

Nechme se tedy osvětit a proniknout Ježíšovým světlem. Pak budeme druhým ukazovat správnou cestu k Bohu, pak i my sami půjdeme životem v bezpečí. Ať nám to připomíná toto odrazové sklíčko, které ve tmě ukazuje bezpečnou a správnou cestu k cíli.

Úkol: Udělat někomu radost (= stát se pro něho světýlkem).

4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 5,1-12a (A)

Téma: *Blahoslavenství*

Předmět: *Noviny (časopis)*

Krátká úvaha předem: Blahoslavenství lze nazvat „cestami k úspěchu podle Boží moudrosti“. Jsou příslibem i požadavkem současně. Ježíš neodkazuje na vzdálenou budoucnost, ale chudí, hladoví atd. jsou blahoslavení, tj. šťastní, už nyní – pokud se dovedou spoléhat na Boha.

Námět k promluvě: Dnes se podíváme na jednu velmi obyčejnou věc: noviny (časopis). Text je v současné době většinou „prošpikován“ mnoha vtíravými inzeráty a reklamami, které slibují štěstí, blahobyt, spokojenost, a to všechno snadno a rychle. Tak například (kněz cituje některé současné reklamy, které se častěji vyskytují): „Vyberte si pro život to nejlepší! – Vaše Česká pojišťovna.“ „Bezpečně vás dovede k cíli! – Pneumatika Matador.“ „Nevaž se, odvaž se! – Paegas.“ A další.

Ne že bychom chtěli všechny věci, které člověku usnadňují život, odsoudit jako špatné. Nejsou vůbec špatné, ale nesmíme jimi nahradit to podstatné. Nesmějí nás zaměstnávat tak, že bychom kvůli nim zapomněli na Boha.

A teď se podívejme, co slibuje Ježíš. Jak on mluví o štěstí? Slyšeli jsme to v dnešním evangeliu: Blahoslavení (= šťastní) chudí v duchu, blahoslavení plačící, blahoslavení hladoví a žízniví, blahoslavení, kdo jsou pronásledováni, blahoslavení jste, když vás budou tupit a vyhaně vám připisovat každou špatnost...!

Není to úplně naruby? Co slibují reklamy a co slibuje Ježíš? Sami dobře známe situaci, že si třeba přejeme nějakou věc, a když ji dostaneme, za nějaký čas nás omrzí. Pak si přejeme něco jiného, většího, dražšího... Radost z věcí netrvá věčně. Šťastní nemusí být vždycky ti, co mají tučné konto v bance, pěkný dům, drahé auto...

Ježíš však slibuje a dává – už teď, ne jen na věčnosti! – něco jiného, co má trvalou hodnotu: radost, pokoj, čisté svědomí, Boží synovství, útěchu od Boha... Komu uvěříme? Ježíš nás nikdy neklame.

Úkol: Rozdělit se o něco dobrého.

5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 5,13-16 (A)

Téma: *Vy jste sůl země*

Předmět: *Sůl*

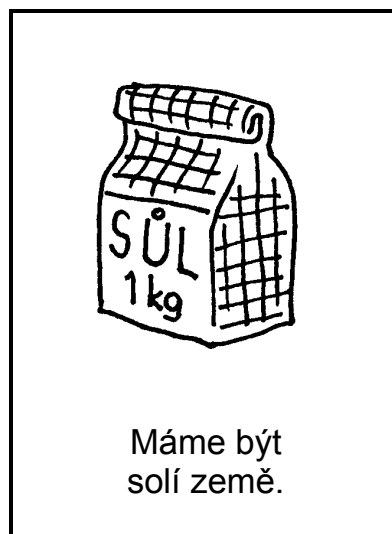
Krátká úvaha předem: Sůl a svítilna zobrazují úkol Ježíšových učedníků. Jejich místo je v „těstě“ a „na hoře“, tedy ve světě. Smysl jejich existence není jen pro ně, ani jen pro církev, ale pro celý svět.

Námět k promluvě: Jako obvykle děti hádají, jaký předmět dnes budeme „mít“. Je to něco, co často používáme v kuchyni. A je o tom také jedna pohádka (Sůl nad zlato). Sůl. Víte, jak to bylo v té pohádce, když v celém království nebyla sůl? Nikomu nechutnalo jíst. K čemu všemu je tedy sůl dobrá? Děti jmenují... Sůl solí jídlo, rozpouští led, chrání před zkažením (konzervuje), nese (např. v Mrtvém moři se nikdo neutopí!), čistí (např. vodu ve studni).

A v dnešním evangeliu jsme slyšeli, že máme být „solí země“. Co to znamená? Máme se chovat tak, abychom i my dodávali „chut“ životu v rodině, ve společenství (třídě), abychom i my „lámali ledy“, tj. pomáhali rozpustit chlad v mezilidských vztazích. Máme chránit sebe i okolí před zkažením, máme „nést“ – břemena druhých, dělat život radostným a snesitelným, máme „čistit svět“ – svými myšlenkami, postoji, mluvením.

Sůl je zcela obyčejná věc, a přitom tak vzácná. Ať nám připomíná, že i my máme být takoví: skromní, nenápadní, sloužící a pomáhající. Naše „chut“ je od Boha.

Úkol: Vychutnat si chleba se solí.

1. NEDĚLE POSTNÍ: Mt 4,1-11 (A)

Téma: *Pokoušení Páně*

Předmět: *Svítilna a baterie*

Krátká úvaha předem: Ježíš, Boží Syn, je opravdu celým člověkem. Přijímá lidské hranice a podstupuje lidské pokoušení: hlad po chlebu, moci a slávě. Ježíš je však rozhodně překonává.

Námět k promluvě: Kněz přinese svítilnu a baterii. Nejdříve ukáže pouze prázdnou svítilnu, baterii má schovanou. Zapne svítilnu – a nic! Ptá se dětí, proč asi baterka nesvítí. Pravděpodobně uhodnou, že uvnitř chybí baterie. Ano, baterie dodává svítilně „sílu“, tj. energii, aby mohla svítit. – Ptáme se dětí, kde všude jinde můžeme najít baterii (budík, kalkulačka, rádio, mobil, auto...). Jakmile je baterie vybitá, musí se vyměnit a nebo dobít, aby přístroj fungoval.

I člověk potřebuje ke svému životu sílu. Jednak sílu pro své tělo – tu získává z potravy, a jednak sílu pro svoji duši – tu může získat od Boha. Sílu pro duši potřebujeme k tomu, abychom žili správně a dokázali odolat pokoušení, které by nás mohlo přivést k něčemu špatnému. Je to pokoušení hříchu.

O čem jsme slyšeli v dnešním evangeliu? Pán Ježíš odešel na poušť a tam se čtyřicet dní postil a modlil. Když k němu přišel ďábel a pokoušel ho, měl Ježíš sílu odolat mu a jeho pokoušení nepodlehli (na rozdíl od prvních lidí, jak jsme to slyšeli v 1. čtení).

Jak se Ježíš připravoval na boj s pokoušením? Modlitbou a postem. Nespoléhal se na své síly, ale zcela důvěřoval svému nebeskému Otci.

Postní doba je pro nás příležitostí, abychom i my znovu „dobili nebo vyměnili své baterie“. Jak? Tím, že se budeme snažit být blízko Pánu Ježíši: setkat se s ním v tichu, v modlitbě, ve svátostech, které nám nabízí... Tím, že budeme jednat jako on: dokážeme se něčeho zříct ve prospěch druhých, nebudeme všechno chtít (televize, pamlsky), rádi uděláme i něco navíc, než je naše povinnost, budeme se snažit mít rádi všechny lidi.

Úkol: Zažily děti někdy pocit hladu? Pokusit se při pocitu hladu chvíli počkat (vzpomenout si na Ježíšův hlad na poušti).

Připravuje Marie Špačková

Formační **PŘÍLOHA**

pro brněnskou diecézi

č. 5 Školní rok 2001/2002 – leden

Milé katechetky a katecheté,

tento věstník dostáváte do rukou ještě na konci měsíce prosince, i když je vlastně určen již pro měsíc leden. Přemýšlel jsem tedy o tom, co spojuje tyto dva měsíce, který občanský kalendář tvrdě rozděluje změnou letopočtu. A dospěl jsem k tomu, že je to „vánoční doba.“ Ted’ si řeknete: „To známe! Nic nového pod sluncem.“ Ale počkejte. Ještě z toho nedělejte závěr. Já v této souvislosti nemám na mysli až tak moc svátky Narození Páně, spíše chci zdůraznit svátky Zjevení, a to jako celek. Tam samozřejmě patří i Kristovo narození, ale nejen to! Bůh se nám totiž zjevil vícerozpůsobem: jako malé dítě, jako cizinec pro cizí mudrce, jako potulný učitel při křtu v řece Jordánu, i jako slíbený Mesiáš na svatbě Káni. Při tom všem se zjevuje jako člověk i jako Bůh.

Když jsem nad tímto vším přemýšlel, uvažoval jsem, jak lidé, kteří tehdy toto Kristovou zjevení zažili, Krista vnímali. Docela by mě zajímalo, co si mysleli mudrci, když odcházeli z Betléma, jaký pohled měli na Ježíše ti, kteří s ním stáli v jedné frontě u Jordánu, nebo co znamená slovo Písma „a jeho učedníci v něj uvěřili“ po jeho zázraku v Káni Galilejské.

Nevím. Odpověď na tyto otázky nemám. Mohu si myslet, že jejich mínění o Ježíši bylo veliké. Mohu také klidně předpokládat, že jejich pohled na Krista byl velmi ubohý a možná by nás zklamal. Ať tak či onak – nevím – přesto těmto všem se Kristus zjevil a tito všichni jsou pro nás do dneška velikým oslovením.

Možná, že bychom nebyli spokojeni s jejich vírou. Možná někdy nejsme spokojeni s projevy víry u nás samých nebo u těch, ke kterým jsme poslání, možná se na toto všechno Bůh dívá docela jinak. Přeji nám všem, abychom se dokázali tak trochu dívat jeho očima.

Žehná Vám

P. Miroslav Šudoma

INFORMACE KATECHETICKÉHO CENTRA

➤ **Formační setkání v Brně.** Nejbližší setkání bude v úterý **22. ledna 2002**, jako obvykle v Brně na Petrově č. 2, začátek v 17 hodin, předpokládaný konec v 19 hodin.

P. Pavel Kafka: Příprava na první svátost smíření jako věc neuzavřená

Získáme podněty pro to, jak připravovat děti nejen na první svátost smíření, ale jak je k této svátosti vychovávat také v průběhu dalších let. Otec Pavel Kafka je kaplanem v Blansku.

Srdečně všechny zveme!

➤ **Kazety z celostátního setkání katechetů.** Z Národního katechetického centra v Praze jsme obdrželi soubor 6 kazet z celostátního setkání katechetů v Hradci Králové, které se uskutečnilo koncem října 2001. Jde o všechny přednášky i diskuse, přičemž kazeta s přednáškou P. Kani je hodně nekvalitní, protože přednáška se konala v katedrále. Dalo by se tedy říct, že jde pouze o 5 kazet. Zájemcům o tyto nahrávky se nabízejí následující možnosti:

- kopie kazet – předpokládaná cena souboru 5 kazet cca 200 Kč
- CD-ROM (formát NP3 – lze přehrát pouze na počítači s přehrávačem) – cena 40 Kč (vše vejde na 1 CD-ROM).

Prosíme všechny zájemce (pouze z brněnské diecéze, protože každá diecéze si zajistí nahrávky pro své katechety a kněze sama), aby nám **napsali** (poštou či mailem) své požadavky, a to **nejpozději do 31. 1. 2002**. Pak sečteme všechny objednávky a kopie necháme udělat najednou.

➤ **Seminář s P. Šelingou.** O víkendu **16. až 17. března 2002** hodlá Katechetické centrum uspořádat víkendový seminář **o práci s obrazem** s P. Josefem Šelingou z Nitry (autor mj. biblických katechezí „Rozsévač“). Seminář se bude konat na Vranově u Brna. Začne v pátek 15. 3. 2002 v 18 hodin a skončí v neděli 17. 3. 2002 v poledne. Tohoto semináře se může zúčastnit pouze omezený počet lidí (nejvýše 30), protože při způsobu práce, který P. Šelinga plánuje, nelze pracovat s velkou skupinou.

Prosíme zájemce, aby se přihlašovali podle připojeného formuláře (nemusí jít o přímo o tento formulář, ale prosíme o udání předepsaných údajů). Katechetické centrum si vyhrazuje právo z přihlášených katechetů vybrat. Jde nám o to, aby účastníci byli zástupci z různých míst diecéze. (Slovem „katecheta“ zde rozumíme jak laiky, tak kněze.) Pokud bude zájem velký, pokusíme se s P. Šelingou dohodnout do budoucna nový termín pro uspokojení dalších zájemců.

Nezbytnou podmínkou pro přihlašující se je katechetická praxe, tvořivý duch, komunikativnost a ochota předávat získané dál. Samozřejmým předpokladem je čas, tzn. katecheta se zúčastní celé akce, ne pouze její části. **Přihlašujte se v termínu do 15. února 2002.** Do 28. února 2002 pak od nás obdržíte vyrozumění o tom, zda byla vaše přihláška přijata.

Příklad:

Přihlašuji se na seminář P. Šelinky

Jméno, příjmení, titul:	Kolik let učím:
Farnost:	Kolik hodin týdně učím:
Přesná adresa, vč. PSČ:	Jaké věkové skupiny učím:
Telefon, na kterém mne lze zastihnout (příp. e-mail):	

➤ **Prázdninové exercicie.** Na velké prázdniny plánujeme exercicie v termínu od 18. do 22. srpna 2002. Budou se konat na Vranově u Brna. Pokud vám termín nebude vyhovovat, můžete se zúčastnit exercicií pro olomoucké katechety, které se budou konat na Velehradě v době od 29. července do 2. srpna 2002. Bližší informace přineseme snad příště.

